

Na akcích „oživé historie“ se v rukách aktérů představujících vojáky bývalého rakouského mocnářství objevují v drtivé většině repliky zbraní známých jako „rakouská křesadlová puška vz. 1798“.

V letech 1792-1815 vedlo Rakousko zdoluhavé „francouzské války“. Zpočátku proti revolučním a republikánským vojskům, později – od roku 1796 – byl jejich klíčovou postavou Napoleon Bonaparte (období známe také jako „napoleonské války“).

Hlavní zbraní pěchoty v té době byly dlouhé předovky (kalibru od 16,5 do 20 mm) s hladkým vývrtem a takřka bez výjimky vybavené francouzským křesadlovým zámkem. Od konce 17. století až do francouzských válek se v pěším boji kladl důraz na masové nasazení střelců a rychlost střelby. Křesadlová puška umožňovala dobře vycvičenému vojákovi vystřelit dvakrát až třikrát za minutu. V boji se používala lineární taktika s tzv. „rychlopalbou“. Bojovalo se v širokých liniích, aby bylo v činnosti co nejvíce pušek. Střelecká linie měla zpravidla tři řady střelců. Nejintenzivnější rychlopalby se dosahovalo tehdy, když přední dvě řady střídavě střílely a třetí nabíjela.

Střílelo se tzv. „valivými salvami“ zprava doleva postupně po četách nebo po setninách. O přesnosti se však příliš mluvit nedalo, nahrazovala ji hustota střelby. Účinná střelba se vedla na vzdálenost 200-300 kroků. Kulky se asi po 250 krocích (190 m) odrazily od země a ještě dvakrát až třikrát poskočily do vzdálenosti 400-500 kroků (300-350 m). Při střelbě salvami mnoho vojáků zasahovaly právě odražené kulky. Aby se neztrácel čas, mířilo se jen letmo do výšky opasků nepřítele. Jistější zásahy umožňovaly kratší pušky myslivců a ostrostřelců s drážkovanou hlavní, které měly dostatečnou přesnost i dostřel (do 1000 kroků, tj. asi 750 m).

Střelecká linie dokázala vyvinout na tu dobu poměrně vysokou hustotu palby, byla však těžkopádná při manévrech. V členitém terénu se těžko udržovala, rozpadala se a účinek střelby byl poté problematický. Navíc výcvik v lineární taktice i ve zručnosti rychlopalby byl poměrně náročný a dlouhý.